

Březová kůra

měsíčník skautsko-woodcrafterského oddílu TROJKA SHAWNEE ZÁBŘEH

číslo 182 / 17. ročník

Středověká bitva se sice neodehrála díky nepřízni počasí na Brníčku, ale ani déšť nám nezabránil se převléknout do středověkých kostýmů a v rytířském brnění se řádně „seřezat“.

V tomto čísle najdete vše důležité, co se v oddíle Trojka Shawnee událo v měsíci dubnu roku 2006.

Slovo šéfredaktora

Tak, máme květen a s ním i 182. číslo Březové kůry. Jsem velice rád, že si Březová kůra i tento měsíc udržela svou tloušťku a že neprošla nějakou odtučňovací kůrou. I tento měsíc si můžete pročíst 28 stránek našeho časopisu, který je tu právě pro vás.

Jak jsem se tak probíral jednotlivými příspěvky, byl jsem hodně potěšen velkou většinou příspěvků. Kvalita snad všech příspěvků je na velmi vysoké úrovni. Kdybych měl ohodnotit nejlepší stránku dnešního čísla, dlouho bych se nerozmyslel a označil jako tohoto pomyslného vítěze družinovou stránku Vlků. Jejich rádce **Netopýr** předvedl již po několikátá za sebou, že umí napsat velmi pěkný příspěvek. Super, Néto, jen tak dál! Ale nemůžu zapomenout i na další pravidelné přispěvatele: Stopaře, OHIYESU, Mauglího, Draka, Tarzana a ostatní „náhodné“ přispěvatele, bez jejichž pomoci by toto číslo nevyšlo.

A aby toho nebylo málo, TUWANAKHA z Žateckého Ksigudanu mi poslal několik příspěvků týkající se orlích per. Takže v následujících měsících se budete na stránkách Březové kůry setkávat s návody, jak splnit některá orlí pera. Takže neváhejte a plňte, táborový sněm se blíží!

Protože tento měsíc se Stopař ve svém Slovu degandawidy nezabýval příliš hodnocením uplynulého měsíce, pokusím se toto napravit a z pozice podnáčelníka zhodnotit uplynulý měsíc, měsíc trávy, jak říkali indiáni.

Bylo jistě fajn, že v minulém měsíci proběhly družinové výpravy. Každý rod si vyzkoušel, jestli se dokáže sám zabavit nejen na družinovce, ale i na výpravě. Myslím si, že toto rody dokázaly. Sice docházka u některých družin byla o něco slabší, ale snad se to už nějak vyřešilo. Myslím si, že schopnost vymyslet si program na výpravu se jednotlivým rodům bude jistě hodit i na táboře. Vždyť vzpomeňte jen na minulý tábor u Valašských Klobouk, kde si rádci taky vyzkoušeli, jak vypadá jedno táborové dopoledne bez vedení tábora...

Také je určitě super, že i přes vyloženou nepřízeň počasí se odehrála alespoň taková symbolická náhradní bitva poblíž Zábřeha. Jen je škoda, že někteří jedinci ještě nejsou natolik rozumní, aby dokázali pochopit že v takovém, „psím“ počasí vyrazit na Brníčko by byla pozvánka na minimálně týden do postele od paní chřípky a že by byli mokří ještě dřív, než by se vůbec na hrad dostali. Snad se o tom přesvědčili alespoň během náhradní bitvy. Ale doufám, že za několik roků se z nich stanou rozumní kluci, kteří vědí, kde jsou meze mezi hrdinstvím a předváděním se.

A taky nemohu zapomenout na akci Krev, pot a slzy, které se účastnila trojice starších bojovníků, která se konala až v dalekém Jablonci a o které se taky dočtete uvnitř Březové kůry, stejně jak o akci určené spíše našim mladším nováčkům a bojovníkům, kterou pořádala Rada orlích per. Jednalo se samozřejmě o mistrovství v uzlování, takzvaný uzlík.

V měsíci květnu náš oddíl čeká oslava 18. narozenin, což bude jistě velkolepá oslava se všim všudy, na kterou se můžete těšit. Ale nebudu prozrazovat... Přejme tedy všichni společně našemu oddílu ještě minimálně dalších 18! Ale nezapomeňte: Záleží to na nás, ale hlavně na vás!

TATEYOPAH

Slovo Degandawidy

Tentokrát nebudu psát o ničem aktuálním v oddíle, i když by určitě bylo o čem. Ale Kůra má spousta stran, takže na těch dalších se jistě mnoho aktuálního dočtete. Tentokrát bych se chtěl zase spíš zamyslet nad jednou z „výchovných“ oblastí skautingu, která patří mezi ty nejdůležitější, ale předává se docela obtížně. Naučit se uzlovat zvládne kde kdo a když člověk pojede párkrát na tábor, bude z něj obstojný táborník. Když bude oddíl dobrý, časem některé své členy naučí i zodpovědné práci, když bude oddíl opravdu dobře fungovat vštěpí členům i zásady slušného a charakterního chování. Bude-li v oddíle dobrá parta, prožijeme v něm nejspíš krásná léta mezi přáteli, kteří se i díky skautské atmosféře v oddíle vždy podrží a jednájí vzájemně čestně. Oddíl, který takto pracuje je skoro dokonalý a přál bych si, abychom byli jedním z takových oddílů.

Nezávazně komentář Zuzany (skautky, nevím odkud) k jednomu článku týkajícího se skautingu. Není důležité, o čem byl článek, ale v komentáři se mimo jiné píše: „*Od nás z tábora odjíždíme se slzou na krajíčku, že už končí a že se musíme vrátit mezi otrávené lidi, kteří si svůj život neumějí pořádně užít.*“ I tohle by měla být jedna z tváří skautingu – nebýt otrávený a nevrlý ke svému okolí. Nechci teď spekulovat o tom, jestli se v našem oddíle taky chováme tak přátelsky, že se nám nechce z tábora; někdy je to lepší jindy horší.

Když jsem se ale před lety chystal na lesní kurz, kde jsem měl být týden se spoustou neznámých skautů, uvažoval jsem o tom, že na takovém kurzu bych se měl chovat maximálně ohleduplně a tolerantně, protože tam přece budou samí skauti a byla by ostuda, kdybych byl jediný, kdo vyvolává nějaké hádky. Možná vám to připadá jako normální úvaha. Mně na ní tenkrát taky nepřišlo nic divného. Každopádně onen kurz se povedl a měl jsem z něj podobné pocity, jako Zuzana, tedy že se z místa kamarádství a úsměvů vracím mezi „normální“ lidi. O rok pozděj jsem jel na podobnou akci a opět jsem se přistihl, že uvažuji stejně a dávám si závazek chovat se tolerantně, aby se ta akce zase povedla. No tady už mi dokleplo, že pokud takhle uvažuje každý účastník té skautské akce, tak na onom kurzu nejsou nějakí jiní lidé, oproti těm „normálním“ (občas otráveným), ale prostě se tam ti normální lidé jinak chovají.

A jestliže se člověk musí hlídat, aby byl víc tolerantní, tak pak při odjezdu z kamarádské atmosféry není ta největší změna v tom, že bych měnil prostředí a lidi kolem sebe, ale že se na „normálního“ člověka měním já. Proč se tedy všichni stále nechováme kamarádsky, aby takováto skvělá atmosféra (a kdo zažil partu dobrých kamarádů ví, o čem mluvíme) nebyla mezi lidmi pořád? Samozřejmě uznávám, že s některými lidmi je těžké vyjít, jsou třeba prudší povahy a to se pak člověk občas taky neudrží a je nepříjemný. A ono asi docela platí, že jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá. Přesto jsou nepochybně situace, kdy sám člověk může přispět svým chováním k mezilidským vztahům a stejně podlehe emocím a je protivný.

Tak to neberte jako nějaké mravokázání, protože jednak ovládnout se je někdy opravdu moc těžké a potom byste mohli říkat, že co já mám co povídat, když jsem někdy taky otrávený. Berte to prostě jen jako takový námět na zamýšlení, které vám třeba může pomoci zlepšit vztahy v některých napjatých situacích. Skauting by totiž jistě neměl jen učit, jak se chovat v oddíle, ale především (a to si možná někdy neuvědomíme) i v těch největších každodenních drobnostech všedního života. Čtvrtý bod skautského zákona totiž říká být nejen bratrem všech skautů, ale i přítelem lidí dobré vůle. A nejde jen o to, že to říká skautský zákon. Myslím si, že to především říká i zdravý rozum, protože například deseti dnům v přírodě mezi lidmi, kteří se na vás pořád usmívají, se vyrovná opravdu máloco. Náš loňský tábor, mimochodem, k tomu vůbec neměl daleko. A přitom to skoro nic nestojí, stačí chtít.

Stopař

Pár postřehů

- Koncem dubna jsem jel na kole z Lesnice k Sudkovu a potkal jsem spoustu Lesnických skautů s rukavicemi a plastovými pytlíky jak uklízeli od odpadků příkopy u cesty. Lesničtí skauti se tedy taky mají čile k světu a jsou věrní 6. bodu skautského zákona. Mimochodem taková pomoc přírodě je zajímavý námět třeba na další družinovou výpravu.
- Je oceněním nás všech, že oddíl má dobré jméno a v posledních týdnech do něj přibýlo pár nováčků. Taky připomínám, že za nováčka, který vydrží je velmi tučná prémie 100 bodů! Takže mezi nás klidně pozvěte své kamarády.
- Těší mě, že kluci z náčelnictva se aktivně podílejí na činnosti oddílu. Bitva (i když nám počasí nepřálo) nebo minulé BK toho byly parádním příkladem. Stejně tak je třeba pochválit přístup všech ostatních, co si připravili výzbroj a bojovali za sebe a svůj rod nebo co třeba občas přispějí do našeho časopisu. Škoda jen, že příprava na ZVaS už tak dobrá nebyla a dojem trochu pokazila.
- Před 64. sněmem, 20. května, budou mít nejlepší z nováčků možnost složit nováčkovskou zkoušku a stát se tak právoplatnými bojovníky kmene Šavanů. Doufám, že se všichni za přispění svých rodů pečlivě připravují a budeme mít spoustu nových bojovníků.

A protože u bodového menu nezbylo místo, jsou tu fotky úspěšných plnitelů

Stopař

Bitva na Brníčku

I když pršelo, sešlo se nás zde požehnaně – okolo 25 lidiček očekávajících krvavou řež o poklad na zřícenině hradu Brníčko.

Nakonec jsme se usadili na klubovně o smutně koukali jak venku kape déšť na parapet. Avšak pod taktovkou Stopaře jsme nelenili a vrhli se do mnoha soutěží a her toho dne. Ze začátku jsme chvíli zpívali a hráli soutěže na téma – doběhni tam a zpátky (jak do pohádky) – toto dirigoval Tateyopah.

Došlo na lidové tance řeckého folklóru – mnozí tedy spíše strávili většinu času na podlaze, někteří místo aby pokládali jednu nohu přes druhou rotovali a nohy dávali do všech stran či prostě leželi na podlaze a mlátili do vzduchu nožičkami jako na záda převrácený chrobák.

Jelikož jsme byli všichni vyzbrojeni a obrnění lépe než vojsko Jana Žižky před Tábořem, došlo k módní přehlídce a různým „divadelním“ představením, neboť každý rod se měl porotcům poutavě představit. Nakonec všechny rody nepřišly na nic jiného než naběhnou do klubovny a mlátit se meči po hlavě.

Jelikož venku stále mírně poprchávalo rozhodli jsme se obrnit proti dešti a vydat se na Račici odehrát alespoň symbolickou bitvu. Zde se seskupily dvě skupiny bojujících jedna za obránce, druhá za útočníky. Úkolem bylo ukořistění několika vlajek. Útok končil naprostým masakrem nejen útočníků, ale pro jistotu i obránců. Na bitevním poli tedy zůstali tedy jen krkavci, kteří vyklouvali oční bulvy mouchám, které zde pod podrážkami našich bot zahynuli. Po chvíli se role obrátila a z útočníků se stali obránci. Opět došlo k hromadnému masakru, kdy byl i jednomu nejmenovanému Lišákovi vyražen zub, alespoň nemusí jít k zubaři.

Protože většina z nás ze sebe po chvíli ždímalu vodu, odebrali jsme se na klubovnu. Zde došlo k vyhlášení měsíčního bodování – Javorové nažky a bodování družin. Velmi pěkným bylo umístění Mustanga na třetím místě – to dokonce byl jeho první bodovaný měsíc!

Slibovaná etapová hra byla odložena na rodové schůzky a po fotografování vítězů bodování jsme se kmenovou lelawatikou rozloučili s dnešním oddílovým dnem. Dále následoval jen návrat domů.

Ohiyesa

Den otevřených dveří

D.O.D je tradiční akce, kterou organizují 1 až 2 za rok. Tentokrát jsem vsadil na prezentaci amerického skautského hnutí a to proto, že náš známý Akela – Pavel Krajíček nashromáždil obdivuhodné množství materiálu o skautech v USA. Přes všechnu snahu se nakonec účast na akci nelišila od D.O.D v předcházejících letech. Já osobně jsem byl spokojen, neboť většina návštěvníků se zastavila na delší dobu se zájmem si prohlédli vystavené věci.

Akela přípravě expozice věnoval hodně času a jistě i nějakou tu korunu na sestavení sbírek.

Akce se začala připravovat okolo 8 hodiny ráno a její ukončení proběhlo o půl šesté po uklizení kluboven. Během dne pomáhali na akci degandawida Stopař a podnáčelník Orli Sagamor Ohiyesa.

Nejvzdálenější hosté byli ze Starého Města a Žárovka z Rovenska.

Příští D.O.D se uskuteční po prázdninách a bude směřován k náboru nových členů do Trojky Shawnee

Názory hostů :

Chtěl bych poděkovat za pozvání a vřelé přijetí na této klubovně a pochválit všechny, kdo se podílel na rekonstrukci a vybavení klubovny

Žabák

Díky za péči, úctu, lásku, kterou věnují dnešní členové skautského oddílu tradicím skautingu na našem území. Zaujaly nás zejména poválečné deníky, z nichž základní hesla a motta jednotlivých kapitol, slouží a radí i v této „rychlé době“

Lidka ze Starého Města

Mičkinikwa

Krev, pot a slzy 7.-9.4. 2006

Na tuto drsnou akci jsem vyrazil spolu s Tarzanem a Netopýrem až do dalekého Jablonce nad Nisou. Když jsme si po tradičním půlhodinovém zpoždění nasedli do vlaku, akce mohla začít. Ve vlaku se už nic zvláštního neudálo a tak jsme po pětihodinové cestě vystoupili v Rychnově u Jablonce nad Nisou. Tam jsme měli na výběr ze dvou možností. Čekat na autobus, který jede až na místo další 2 hodiny nebo jet ne konečnou právě přijetého autobusu a poslední 3 km dojít pěšky. Rozhodli jsme se pro druhou možnost. V Jablonci se k nám přidala ještě Veverka, Pete z pořádacího střediska a taky Peteho německý kamarád Štefan. Na místo srazu jsme ale dorazili moc brzo a tak jsme se ještě stavili v dolině dát si aspoň na 30 minut čaj.

Čas srazu byl stanoven na půl osmé. Samozřejmě že jsme přišli poslední©. Pak jsme se spolu s klukama a holkama z Jabloneckého střediska Cassiopea vydali směrem ke srubu, kde jsme měli base camp. Tam začala naše hra. Po příchodu nám řekl anglický podnikatel James Wolf proč jsme vlastně přijeli. Když nám řekl základní informace, tak jsme šli po lese chytit kořist – lidi, co na sobě měli přivázané maso na zítřejší oběd. Po návratu jsme si maso naložili. Zalehli jsme zhruba kolem 11 večer.

Ráno jsme začínali v našem questu. My jsme začínali na kontrole č.1, kde jsme slaňovali a následně zase vylézali starý most, pod který nám spadlo vybavení. Dále jsme pokračovali na kontrolu č.2. Při cestě na tuto kontrolu jsme si zhruba 4 km zašli, což v metrovém sněhu byla značná vzdálenost. Tam jsme měli za úkol upéct hada na ohni za použití pouze levé ruky. Dále nás čekala za neustále propadajícího se sněhu logická hra proti Štěněti a jejím bráchovi, kterou jsme prohráli. Propadající snůh nás už pěkně vysílil a to nás teprve čekalo to nejhorší. Vynést na hráz přehrady dva batohy za 1,5 minuty. 1.batoh vážil asi jen 15kg, ale 2. už kolem 25kg ☺. Poté jsme se už vypravili ke srubu kde jsme museli uvařit včera naložené maso. Nakonec se celkem povedlo(kupodivu)©.

Po obědě jsme vyrazili na další stanoviště, myslím, že to byla šestka. Když jsme tam došli, ani nás nepřekvapila lanová lávka, kterou jsme měli postavit a přepravit se po ní na druhou stranu řeky, nebo spíš potoka. Mohli jsme mít jednoho člověka na druhé straně. Nejprve jsme chtěli typicky uvázat na obou stranách kolem stromu lano a nějak přeručkovat, ale po uvážení času, kterého nám zbývalo velice málo jsme se rozhodli, že na jedné straně lano přivážeme a na druhé lano omotáme kolem stromu a Drak, který tam zůstal držel konec. Nejprve přešel Tarzan, potom Netopýr. Poté jsme už jen smotali lano po kamenech jsme přešli na druhou stranu a šli dál. Protože nás velmi tlačil čas, tak jsme museli vynechat Dobrovolné stanoviště a pokračovali jsme na sedmičku. Stanoviště číslo sedm bylo na kopci, proto jsme museli vystoupat kopec. Když jsme se dostali nahoru, dostali jsme jednoduchý úkol chodit podle azimutu k lístečkům v okolí, ale tak jednoduché to zas nebylo, na každém lístečku byla otázka z historie horolezectví a ještě k tomu jsme se propadali po kolena do sněhu. Nakonec jsme zvládli i tento úkol, ale rozhodně jsme nebyli nejlepší. Dále jsme pokračovali ke stanovišti číslo osm. Naším úkolem bylo vylézt na strom. Problém byl v tom, že ten člověk (u nás Tarzan) musel být jištěn. Nakonec to vyřešil sám Tarzan, který kolem stromu navazoval schůdky po kterých se bezpečně pohyboval nahoru. Toto výborné řešení nám poskytlo trochu času, který jsme nutně potřebovali. Dalším a posledním úkolem bylo dostat se na vrchol jednoho z okolních kopců. Měli jsme nato celkem málo času, teď nevím přesně kolik, jen vím, že jsme tam měli být v 18:00. Po delším bloudění v lese jsme se našli na úpatí toho kopce a před sebou jsme měli už jen kousek. Když jsme dorazili na úpatí našli jsme drahý kámen o který šlo a zjistili jsme, že jsme vynechali

jeden úkol, který byl na cestě které jsme se záhadně vyhnuli, takže jsme měli už jen poslední zkoušku a to dovléct našeho kapitána (Tarzana) na nejbližší stanoviště. Poté jsme se vrátili do chaty a odpočali si. Poslední částí programu bylo posezení dole v chatě, kde bylo vyhlášení výsledků. V sobotu jsme stihli už jen něco pojíst a šli jsme spát. Dalšího dne jsme se jen dopravili na nádraží a domů.

Akce byla bezesporu náročná kvůli neustále se bořícímu sněhu a obrovskému horku. Sněhu bylo v Jizerkách opravdu hodně. Můj osobní rekord je zapadnutí až po prsa kde mi ze sněhu musel pomoci Netopýr. Akce se nám ale určitě líbila, ale cesta tuto akci hodně zkazila.

NAPSALI DRak A NETOPÝR

Cesta do Údolí Duchů

Na své cestě do Údolí Duchů jste již urazili spoustu mil a jste v nyní v neznámých lovištích. Jednoho večera vaše cesta dospěla do indiánské vesnice kmene, který už pramálo věděl o slavných dobách indiánských válečníků. Tito indiáni kšeftovali s bledými tvářemi se zbraněmi a ohnivou vodou. Úlisně vám nabídli přístřeší, ale každému z vás nabídli jiný wigwam a všichni jste tušili, že jde o léčku. Váš náčelník vám proto každému zanechal nenápadně krátký vzkaz, na kterém bylo sdělení, kdy a jak se pokusíte o útěk. Šlo vlastně o hádanku, jejíž vyluštění znamenalo úspěšný útěk a další posun na cestě do Údolí Duchů.

Tato zpráva čekala na bojovníky putující do Údolí Duchů. Věřím, že se s úkolem všichni porvali, jak jen bylo v jejich silách a jejich dlouhá cesta je zase o několik mil kratší.

Bděte, protože Cesta do Údolí Duchů bude ještě dlouhá.

Stopař

Zábřezský uzlík

22.4.2006

Akce konaná v tělocvičně čtvrté základní školy určená pro všechnu mládež do dvanáctého roku života. Pozvány byli oddíl Zlaté lilie, turistický oddíl Medvěďů a Poutníků, skauti z Rovenska a Lesnice a nakonec my, Šavani.

Účast všech mladších členů a jejich rodičů byla velmi hojná. Zahájení proběhlo nástupem všech přítomných a pokřikem jednotlivých oddílů. Poté se přikročilo k jednotlivému vázání všech uzlu, u každého byl z uzlů byli dva rozhodčí takže vše probíhalo velmi rychle, do toho se zde pohyboval s nedoložitelným fotoaparátem Waope spolu se Skaniatariem a Wyomingem. Svoji přítomnost zde nechal pocítit také Ječmínek s Plamínkem.

Každý ze závodících mohl také získat po předložení kartičky podpis rozhodčího. Toho mohli později využít měli-li alespoň čtyři podpisy v tombole.

Veselá nálada se zde doslova mihotala ve vzduchu a všichni byli vesele naladěni. Okolo jedenácté hodiny se začali pomalu vyhodnocovat výsledky a po jejich součtu se začali finálové souboje v regatě jednotlivců. Po jejím záběhu se šlo na regatu týmů a my se mohli kochat napětím jenž každý mohutným fanděním podporoval svůj tým, kterému fandil.

Menší kuriozitou byl tým který tvořil sám Mičkinikwa a v druhé běhu Tarzan, tito dva borci zaběhli dokonce nejlepší časy, avšak pro svůj důchodový věk nemohli být hodnoceni.

Jelikož výsledky všech kategorií byli spočteny již dopředu, nečekalo se na nic a rada Orlich per se převlékla do obleků (někteří poprvé od svatby)

A šlo se na vyhlášení. Stupeň vítězů čekal na netrpělivé závodníky a došlo na první vyhlášení provázené slavnostní famfárou. Diplomků bylo mnoho a vítězů taktéž. Snad jen Lišák se mohl umístit lépe, mezi nejmladšími kralovala Evička, kterou se snažil počtem vítězství dostihnou Býček, Orel a další bojovníci.

Regaty jednotlivců a týmů byli ve vítězství odměněni putovním pohárem a po skončení všech došlo na poděkování všem přítomným maminkám kytičkou a tatínkům na chvíli nevázané konverzace.

Tělocvičnou se opět rozezněli oddílové pokřiky a po sbalení všech věcí se každý z nás rozešel obtěžkaný když už ne diplomky, tak alespoň pěknými zážitky.

Ohiyesa

Fotostrana k Zábřežskému uzlíku

Akce Pangea – Praha

O technickém zařítění této akce a vlastně celého projektu Pangea by možná mohli mluvit více zasvěcení, jako je třeba MIČKINIKWA, který pro členy vedení, rádce a ohnivce domluvil návštěvně-poznávací víkendový pobyt v Praze v termínu 6.5. – 8.5.

V sobotu kolem čtvrt na osm se tedy sešli MIČKINIKWA, OHIYESA, Tarzan, Netopýr, Helča, MIČím a TATEYOPAH na zábřežském nádraží, aby se kolem půl osmé posadili do celkem přeplněného vlaku směr Praha (kam to v sobotu ráno všichni cestují...). Nakonec se nám všem podařilo zaujmout nějaké to místo (což se už mnoha lidem v Třebové nepodařilo...) a kochat se cestou do našeho hlavního města. Mimochodem, ve stejném čase se na nádraží sešla i druhá skupina z našeho kmene, vlčata vyslaná na závod vlčat do Postřelkova.

Tam jsme nakonec podle očekávání dorazili před desátou hodinou. Před vlakem už na nás čekal Stopař, který se až tady připojil k naší výpravě. Prvním úkolem bylo najít našeho prvního průvodce. MIČKINIKWA se to do toho ihned pustil a než jsme se nadáli, zmizel kdesi v davu lidí na pražském hlavním nádraží. Naštěstí po krátké chvilce jsme se zase všichni našli, a to i s průvodcem. Přesunuli jsme se tramvají pomalu na konec Prahy, do Dejvic. Zde se nacházela první klubovna kmene Ligy lesní moudrosti, Waldenu. Nacházela se, stejně jako velká většina pražských kluboven, ve sklepě nějakého činžovního domu. Jednalo se o útulně upravené prostory se dvěma místnostmi, hlavní místností s obrovskou knihovnou a dále malou kancelář s několika počítači. Okamžitě jsme se vrhli do prohlížení knihovny, kronik a do debaty s naší průvodkyní (bohužel její jméno se mi nepodařilo zapamatovat ☹). Debatovali jsme o činnosti kmenů LLM, organizaci těchto kmenů a ještě o mnoho dalších věcech. Asi bych na tomto místě měl říci, že naše návštěva v Praze byla zaměřena na poznávání i jiných oddílů a kmenů, než jen skautských. Proto tady se bavíme o kmenech LLM, a dále v Praze jsme navštívili ještě další organizace, ale k tomu se dostanu.

Kolem poledne jsme se metrem přesunuli nejprve do centra, kde jsme měli

domluvené setkání s pražskou Pětkou. Tam jsme museli chvíli čekat, než se přihlítl jeden z jejich roverů, aby nám pověděl, že momentálně nemá čas. Domluvili jsme se s ním, že tedy přijdeme tak za tři hodiny. Naše další cesta vedla na Jižní město. Tam jsme se nejprve setkali s Drobkem a následně i s HIAWATHOU, který nás odvedl do klubovny Neskenonu. Tam jsme si odložili věci a po krátkém povídání s Drobkem jsme se odebrali na prohlídku jejich klubovny, oddílu Krhúti.

Krhúti mají klubovnu na hřišti jedné ze škol na Jižním městě. Na to, jak vypadala jejich klubovna zvenku (jednalo se o maringotku, která byla obehána

dřevěnou zastřešenou ohradou – pokud se to tak dá s trochou nadsázky nazvat), byla uvnitř velmi útulná.

Po krátké prohlídce jsme se opět odebrali do centra, kde už konečně jsme se dostali do klubovny pražské Pětky. Tento oddíl má bohatou historii a podle klubovny to šlo poznat. Všude samý přehled různých soutěží s historií jejich vítězů až někdy do 70. let. Mimochodem, už u druhého pražského oddílu jsme narazili na zajímavou tradiční akci – soutěž ve vaření. Není to dobrý nápad pro obohacení naší činnosti?

Jelikož se většině zúčastněných začaly ozývat žaludky (bylo už celkem dost hodin a většina od rána nic nejedla...), rozhodli jsme se dát si malou pauzičku. Náš „povinný“ dnešní program byl u konce a tak jsme poblíž náměstí Míru obsadili místní prodejnu potravin a naplnili své žaludky. MIČKINIKWA se od nás po chvilce oddělil a odešel domluvit návštěvu u Gatagéwy, kam jsme měli jít zítra. My zbývající jsme vyrazili na obhlídku Prahy. První náš cíl, co nás zaujal, byla nedaleká televizní věž s rozhlednou ve výšce asi 90 metrů nad zemí. Po příchodu k pokladně a zjištění cen vstupného se většině zatočila hlava, což asi pokladní postřehla a tak nám šesti nabídla slevu pro skupiny (která jinak byla až od 21 účastníků), čímž se cena za vstup snížila na třetinu na celkem už přijatelných 50 Kč. Z rozhledny byl dobrý výhled na celou Prahu; některé zvláště zaujal „park“ kousek od věže na Žižkově, což byl ve skutečnosti Olšanský hřbitov. A tak se zrodil nápad jít se podívat na hřbitov, ale ten Vyšehradský.

Z Vyšehradských hradeb byl dobrý pohled na podvečerní Vltavu. Bohužel na hřbitově, kam jsme měli původně namířeno, nám zavřeli těsně před nosem... Snad tedy zítra.

Na Vyšehradě jsme si naplánovali další program. Nabrali jsme kurz směr lanovka na Petřín. Ta nás vyvezla (snad pomaleji, než bychom to vyšli pěšky) na tento pražský „kopec“. Z vrcholu jsme se vydali na Pražský hrad. Ten je večer snad ještě lepší, než ve dne. Když jsme tam přišli, nebyl skoro

nikde nikdo. Žádní japonští turisté, pouze klasická hradní stráž. Po prohlídce nádvoří jsme sešli po Starých zámeckých schodech na Malou Stranu. Zde jsme se propletli kolem všech možných velvyslanectví, Poslanecké sněmovny a Senátu na Karlův most; to už byla celkem tma. Na chvíli jsme se zastavili u hráče na skleničky, docela mu to šlo. Pak už jenom na tramvaj směr Václavák, foto „u koně“ a metrem na Jižní město.

Na klubovně Neskenonu jsme se najedli, proběhla krátká rada a kolem půlnoci jsme zalehli.

V neděli ráno odjel MIČKINIKWA domů. My jsme vstali v 8 hodin a vypravili se do města na klubovnu Gatagéwy. Během čekání na průvodce jsme si u věže (kde jsme byli včera) zaházeli s lakroskami. To se velice líbilo místnímu psovi, který se zapojil s námi (přes počáteční nedůvěru) do hry. Jeho úloha spočívala v čem jiném, než 12

v kradení míčku. Ale nakonec se nám ho vždy podařilo přemluvit, aby nám ho vrátil. Jeho dvounozí společníci z nás měli určitě dobré divadlo. Po krátké chvíli přišla Hanka a odvedla nás do střediskové klubovny Gatagéwy. Gatagéwa je středisko skautů ABS. Na jejich klubovně jsme si celé dopoledne povídali s Hankou o činnosti a výhodách či nevýhodách jejich organizace. Myslím, že z této návštěvy vzešlo opět mnoho zajímavých podnětů pro naši budoucí činnost. Kolem poledne jsme opustili klubovnu a zamířili opět na Vyšehrad. Tentokrát byla návštěva úspěšná. Jako první jsme zamířili k hrobu A. B. Svojsíka, u kterého jsme se i vyfotili. Potom jsme jen tak letmo prošli hřbitov, zastavili se u dalších zajímavých osobností (většinou to byli spisovatelé, nikoho jiného jsme skoro neznali) a po krátké prohlídce hřbitova jsme vyšli do přilehlého parku, kde jsme se usadili. Protože další návštěva klubovny byla naplánovaná až na 15 hodin, opět jsme vytáhli lakrosky a zaházeli si.

Před půl třetí jsme sedli na metro a po drobných časových komplikacích (zapomněli jsme do doby jízdy započítat čas čekání na tramvaj, tak jsme museli jet z jiné zastávky autobusem, který našťastí jel...) jsme dorazili pouze s drobným zpožděním na klubovnu 305. oddílu. Tam už na nás netrpělivě čekal Atri, který nám něco pověděl o činnosti oddílu, ale hlavní část jeho slov směřovala k Pražskému povstání v roce 1945, kterého se aktivně účastnil. Jeho vzpomínky byly dost zajímavé. Dostali jsme od něj knížku, kterou sám napsal právě o Pražském povstání. Pro případné zájemce o tuto literaturu (myslím, že by to mohlo být zajímavé, sám jsem do ní nahlížel) vřele doporučuji!

Kolem páté hodiny jsme se rozloučili s poslední klubovnou a vydali se nakoupit jídlo na dnešní večeři. Tedy spíše jak se říká: „Na nedělní výlet do Tesca na nákupy!“ Opět jsem se ujistil, že tyto hypermarkety jsou „super“, pobyl jsem tam hodně dlouho na to, co jsme potřebovali nakoupit (a mnozí koupili i to, co vlastně ani původně nechtěli...). Pak následoval přesun autobusem zpět na Jižní město, kde jsme se najedli, proběhlo pokračování rady ze včerejšího večera a čekání na HIAWATHU, který měl dorazit. Protože však HIAWATHA nepřišel, opět jsme vzali lakrosky a naběhli na místní hřiště, kde jsme si konečně zahráli lakros (s jedinou vadou na kráse, branky byly určeny spíš na fotbal). Protože se rychle setmělo a my už neviděli na míček, zahráli jsme si ještě s tenisákem fotbal a potom už se chystali k spánku...

V pondělí jsme se probudili opět v osm. Sbalili jsme si věci, nasedli na metro a po desáté už nás unášel vlak do Zábřeha, kam jsme dojeli před jednou odpoledne. Měli jsme za sebou náročný víkend, plný nových poznatků. Všichni o čem přemýšlet, protože dobrých nápadů jsme získali hodně, teď už to je jen na nás

...

Káňata

Tento měsíc jsme se na družinovkách snažili připravit nováčky na splnění nováčkovské zkoušky. Většina se chytila a doufám, že nováčkovskou splní. Dále jsme na družinovkách procvičovali květiny a většina družiny pozná už nejzákladnější rostliny. Taky jsme trénovali lacros abychom ho na tábor jakž takž uměli hrát. Na programu byla také lehká příprava na závod vlícat a světlušek.

Tento měsíc měli všichni členové docházku na akce dobrou a to se určitě projevilo i v bodování. Dále bych chtěl pochválit všechny co si připravili zbroj na bitvu na Brníčku(klubovně).

Když nemůžete na schůzku, je třeba se včas omluvit u rádce.

Drak

Koníci

Naše schůzky se ubírají neustále kupředu po linii oddílového života

A je nyní na mě abych vám oznámil co se v posledním měsíci zajímavého stalo. Prvně se jistě musím zmínit o skvělém umístění v Zábřezském uzlíku, jak tuto akci Mičkinikwa nazval. Jmenovitě se velmi dobře umístil Býček, Evička, Orel, Top. Ale i další kluci si odnesli po diplomku za nějaké to umístění v soutěži. Vynikajícím výkonem jistě byla ale i výhra poháru v regatě v kategorii nejmladších, tento pohár se nyní vyjímá na klubovně. Za zmínku jistě patří i to že zde měla spousta kluků své rodiče či dokonce sourozence. Orlově setře se dokonce podařilo vyhrát v jednom uzlíku.

Dalším byla usilovná příprava na bitvu na Brníčku, ze které ale bohužel sešlo, neboť pršelo. Avšak brnění některých bylo ohromující, například Rys a Ká měli tak dobře udělané brnění že vyhráli soutěž o nejhezčí brnění. Na této akci došlo také k vyhlášení měsíčního bodování a musím uznat že kluci se umístili na velmi pěkných místech vzhledem k tomu že to byl jejich první bodovaný měsíc.

Došlo též ke změnám v počtech Koníků, neboť nás opustil Fretka, který radši bude sedět doma na zadku, holt neví o co přichází. Ve stejnou dobu jsme ale mezi sebou uvítali dva nováčky, Marka a Petra, kteří se rychle zapojili do programu schůzek.

!!! Výzva !!!

Máte-li kamarády, přineste je na naši schůzku, určitě nebudou litovat že přišli! Vždyť oddíl je přece kamarádství, zábava, legrace a nové poznání.

Rozhovor

Jméno: Top

Věk: 8 let

Oblíbená hra v oddíle: safari

Oblíbené jídlo: Řízek s čímkoliv

Poslouchám hudbu: ne

Na co koukám v televizi: Buffy. Přemožitelka koblihů

Co si myslíš o současné situaci v Iránu: (Oslňující usměv), nevím

Chtěl by jsi být v budoucnosti vedoucím tohoto oddílu: Ne (to se divím)

Těšíš se na tábor ?: Moc

Jméno: Kutil

Věk: 9 let

Oblíbená hra v oddíle: floral

Oblíbené jídlo: Řízek s americkými bramborami

Poslouchám hudbu: rock

Na co koukám v televizi: Futurama – něco jako Simpsons

Co si myslíš o současné situaci v Iránu: hrůza

Chtěl by jsi být v budoucnosti vedoucím tohoto oddílu: možná

Těšíš se na tábor ?: jo, těším

Ohiyesa

Stránka Vlků

V měsíci dubnu jsme zvýšili jak aktivitu, tak i počet členů. Často nám na družinovky chodí i návštěvy, takže se nás tam občas vyskytne více než deset. Abych připomněl kdo do družiny vlků chodí je tu seznam: nadrádce Waope (No comment), rádce Netopýr (čili já), podrádci Šmodrch a Dušan (nedokázali se dohodnout), dále spoustu členů: Mustang, Simír, Jerry, David, Láďa. Dále k nám chodí Pepa, bratr Šmodrcha, který už je také skoro člen, protože ještě nevynechal ani jednu družinovku ☺, také se u nás objevil Petr, kamarád Mustanga, ale ten moc dlouho nevydržel. Něco z programu: V dubnu jsme se už rozjeli, začali jsme mladší připravovat na Zaslavovací zkoušku a zároveň na Závod světlušek a vlačat. My starší jsme se snažili procvičit si semafor. Dále jsme ještě jednu (a část druhé) družinovku připravovali výzbroj na Bitvu u Brnička, která se nakonec stejně odehrála na Čilikotu.

Dále tu je přiblížení akcí z pohledu naší družiny: měsíc jsme začali družinovou výpravou, o které jste již četli v minulém čísle Březové kůry. Další akcí byl florball, kterého se zúčastnili jen ti starší, myslím, že to byl jen Waope a Já. Další akcí byl Zábřežský uzlík 2006, který měl průměrnou docházku. Poslední akcí byla bitva „Středověké rytířské klání“ který měl z naší družiny stoprocentní (nejsem si jist). Akce byla velice povedená a myslím, že se všem líbila i když se nekonala na Brničku a počasí trochu neodpovídalo přáním. Obr. Nahoře: Vlci (MY) jsou velice inteligentní a vynalézaví.

P.S.S: Ještě jednou zde uvádím stránku kterou se vyplatí vidět. Jestli chcete vidět opravdu hezké obrázky vlků a spoustu zajímavých informací koukněte se na www.vlci.info, opravdu kvalitní stránka.

Netopýr

Naši nováčci si viditelně už zvykli a nyní si užívají zasloužený odpočinek po náročné přípravě na Závod světlušek a vlačat.

Bodové menu v květnu

1. Znalec přírody

Je tu květen, venku všechno kvete a stromy se zelenají. Sluníčko svítí a je škoda sedět doma. Proto je čas vyrazit do přírody a taky ji trochu poznat. Na této stránce vidíte řadu obrázků listů nebo plodů všelijakých stromů. Vaším úkolem je určit, o jaký strom jde. Stačí mi rodové jméno.

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

Každý z těchto devíti obrázků vám může přinést 2 body, celkem tedy maximálně 18 bodů. Stačí mi dát do uzávěrky bodování seznam s názvy zobrazených stromů. V klubovně je spousta pěkných knížek, které vám poradí. Nebo se doma zeptejte maminky anebo na schůzce svého rádce.

9.

2. Skutečné stromy

Tento úkol navazuje na ten předchozí. Vyraďte na schůzce za město nebo do parku a pokuste se co nejví z těchto devíti stromů v přírodě najít a určit. Rádce mi pak do uzávěrky bodování pošle seznam bodů, které se jim podařilo přírodě vypátrat. Za každý nalezený strom obdrží každý člen rodu další 2 body.

3. Nováčkovská

Tento úkol se týká jen našich nováčků, ale věřím, že bojovníci jim nebudou závidět, ale naopak pomohou. Komu se podaří splnit nováčkovskou už během měsíce května, dostane mimo obvyklé prémie 50 bodů narch dalších 25. Tak se těším, že řady našich bojovníků se zase rozšíří.

Uzávěrka květnového bodování je už v neděli 28. května. Ale přesto byste měli mít nějaké dva týdny na splnění těchto úkolů, což je jistě spousta času.

Co se týká bodového menu v minulém měsíci někteří z vás si opět přišli na pořádnou porci bodů. Každý kdo přišel jen na Bitvu s deníkem a se zbrojí, měl nějaké body jisté. Za deník si nejvíc (20 bodů) odnesli Mustang, Blanka, Komanč a Lišák. Nejlépe byla ohodnocena zbroj Netopýra, který získal 20 bodů, pak Ká s Rysem po 17 a Grizzly 16 bodů. Třetí otázka byla samozřejmě velmi snadná. Nejslavnější Šavan v historii byl Tecumseh. Tady odpověděla spousta zodpovědných bojovníků. Kdo neodpověděl, zbytečně se připravil o body. Shybů udělali Vlci i Koníci průměrně shodně 1,5 - tím pádem jim všem náleží 10 bodů. Nezdá se mi, že se v Káňatech nikdo nezmohl ani na shyb. Spíš se mi zdá, že jde o lenost. No škoda. A poslední otázka byla samozřejmě zase snadná. Posloupnost hodnotí a šlechtických stupňů je následující: 1. Vanata, 2. Gaosed, 3. Ranger, 4. Sagamor, 5. Orlí Sagamor, 6. Sachem. Opět odpověděla většina bojovníků, takže všechny chválím.

Stopař

Úvodní stať ke Stoupání na Hru

Mnozí z vás mladších si možná na Sněmu říkají, jak je to možné splnit třeba sto nebo i více Orlich per. Líbilo by se jim, kdyby i u jejich jména figurovalo co největší číslo, ale neví jak na to a vlastně nechápou proč vlastně plnit Orlí pera. Vždyť přece bez nich se dá žít také a možná i pohodlněji. Pokusím se o vysvětlení z mého pohledu:

„Člověk je výjimečný tvor, který se od zvířete odlišuje především svou myslí. Většina zvířat se řídí pouze svými instinkty, ale o svých činech příliš nepřemýšlejí. Byl nám dán ohromný Dar a je proto naší povinností jej naplno využít. Cest k úplnému poznání sebe sama je mnoho, naší Cestou je Poznání skrze Moudrost Matky Přírody.

Původní obyvatelé pevnin samozřejmě neznali moderní vymoženosti naší doby, ale přesto nás v mnohém předčili. Proč? Žili v souladu s přírodou, znali dovednosti, na které se již dnes zapomnělo a jejich tělo i duše bylo všemi těžkými zkouškami „přetaveno“ v bytost dokonale na vše připravenou. Bohužel samozvaní vůdci náboženských i válečných spolků přivedli naši společnost k apatickému životu. Stali jsme se nemyslicím davem a pokud někdo chce něco víc, je nemilosrdně sražen zpět do šedivé všednosti.

Kdo touží po Poznání, ten hledá Cestu. My jsme si po vzoru Ernesta T. Setona zvolili za Cíl našeho snažení Návrat k pramenům. Činy, které plníme – Orlí pera, jsou zapomenuté znalosti člověka, které však formovaly a formují naše tělo i Ducha. Každá nová znalost, kterou kdekoliv získáš, formuje Tvůj charakter a záleží jen na Tobě, zda chceš být pouze jedním z šedého davu, jenž pro mihu před očima nevidí Slunce, nebo člověkem, který má svůj názor a své místo. Takový je ve svých názorech pevný a každá zkouška na něj kladená je pro něj výzvou k další činnosti, kamenem, který je nutné odvalit z cesty, abychom mohli kráčet dál.

Stejně je to i s Orlími pery, jsou to vlastně takové kameny v cestě, které se snažíme odvalit a s každým kamenem jsme silnější, chytřejší i zručnější. Je to výzva a záleží na vás, zda ji přijmete, nebo kámen raději obejdete či dokonce raději zbaběle utečete zpět. Ale pamatujte, že ten kdo uteče před malou zkouškou, pak bude utíkat před těmi velkými celý život.

Náš Zápisník Orlich per je plný výzev (či chcete-li kamenů) a máte možnost postupně si vybírat ty, které se vám zdají lehčí a po „tréninku“ přejít i na „větší kalibr“.

Přiznávám, že Cesta, kterou jsme zvolili není právě jednoduchá, ale nejste na ní sami a pokud již nikdo něco zná, jistě se s vámi u své znalosti podělí.

TUWANAKHA

O-2: Léčivé rostliny

Užít se pouze planými rostlinkami již dnes není **dlouhodobě** možné, neboť naši předkové nejchutnější z rostlin začali již v pravěku pěstovat na svých zahradách a políčkách. Těžko bychom si dnes dovedli představit svůj život bez ovoce i zeleniny, které si snadno každý může koupit v prodejně. Pokud tedy odečteme obligátní brambory, mrkev, jablíčka atd., co nám vlastně zbývá? **Bobulovité, užitkové a léčivé rostliny!** Máme zde tak hned tři Orlí pera, na která se postupně můžeme zaměřit:

□ O-2 Najdi a urči 10 druhů nepěstovaných rostlin, jejichž listy a výhonky jsou jedlé.

Splnit toto O.P. je velice snadné, ale správný bojovník se jistě nespokojí se znalostí pouhých deseti rostlinek. Proto vám zde předkládám soupis více než stovky užitkových rostlin, které by správný zálesák měl znát. Předtím však musím upozornit na několik důležitých pravidel, která se vztahují ke sbírání jakýchkoliv rostlin:

- Sbírejte vždy pouze rostlinku (či její část), která je čerstvá. Plesnivě brambory by sis přece také nekoupil. Vše nejprve důkladně omyj a očisti. Nejlepší je mladá a křehká rostlinka brzy na jaře.

- Sbírejte pouze to, co perfektně znáte! Používejte pouze tu část rostliny, kterou zde uvádíme, jiné části mohou být nejedlé, nebo dokonce jedovaté!!!
- Neničte kvůli plnění OP vzácné a chráněné rostliny!

Kořenová zelenina jde nahradit kořeny v přírodě rostoucích bylin. Nejlepší jsou z jara, těsně po prvních listech. Starší kořeny mohou být nahořklé chuti a poněkud dřevnaté (dá se částečně zmírnit povařením ve slané vodě).

- Lopuch větší, Mochna husí, Vrbka úzkolistá, Pastinák obecný, Šípatka vodní, Rákos obecný, Česnek medvědí, Hrachor hlíznatý, Pupalka dvouletá, Kerblík lesní, Čistec bahenní či hlíznatý, Hluchavky (všechny), Zvonek (všechny), Zvonečník klasnatý, Ostropes trubil, Kozí brada luční.
- Smetanka lékařská a Čekanka obecná (použití jako náhražka kávy).

Ochucení polévky obstarají a základ salátu vytvoří zelené listy a nařady rostlin. Sbíráme celé mladé rostliny před květem, později jen mladé nebo vyražející vrcholové listy.

- Kopřiva dvoudomá či žahavka (nutno spařit!), Kontryhel obecný, Popenec obecný či břechtanolistý, Mochna husí, Sedmikráska chudobka, Fialka (všechny), Vikev (všechny), Vrbka úzkolistá, Plicník lékařský, Jitrocel (všechny – nutno vyjmout z listů tuhé žilky), bedrník obecný, Řeřicha polní, Kerblík lesní, Kyseláč luční (tzv. šťovík – max. 50 g), Kyselka obecná (tzv. šťovík – max. 50 g), Lebeda (všechny), Merlík (všechny), Chmel otáčivý, Ptačinec žabinec či prostřední, Kozlíček polní, Čekanka obecná, Rdesno hadí kořen, Smetanka lékařská (pouze listy!), Bršlice kozí noha, Pcháč zelinný či obecný, Mokřýš střidavolistý, Peřour maloúborný či srsnatý, Potočnice lékařská, Hluchavka (všechny), Ředkev ohnice, Hořčice polní, Barborka obecná, Kokoška pastuší tobolka, Krkavec toten, Kuklík potoční či městský, Jestřábina lékařská, Jetel luční, Fenykl obecný, Pilát lékařský, Černohlávek velkokvětý či obecný, Zvonek (všechny), Zvonečník klasnatý, Sléz přehližený, Kopretina bílá, Kozalec kořený (tzv. estragon), Podběl lékařský, Kozí brada luční, Mléč bylinný.
- *Různí znalci uvádí ještě některé další rostliny, ale raději je neuvádím, neboť se jedná o velmi různotvárné byliny, které vytváří geograficky odlišné formy. Například Bolševník obecný je na Kamčatce oblíbenou zeleninou, ale u nás již pouhý dotyk může způsobit zčervenání pokožky jako od silné kyseliny. Podobný případ je Hasivka orličí, která se v Japonsku či na Novém Zélandu používá jako významný prostředek pro obživu, ale speciální jednotky SAS před ní varují, jako před nebezpečnou karcinogenní rostlinou.*

Rostliny s výraznou kořenou chutí používáme v menším množství do polévek, salátů, k luštěninám a masu.

- Řebříček obecný (listy), Řeřišnice luční (celá bez kořenu), Kokoška pastuší tobolka (nať), Česnek medvědí (nať, cibulky), Křen selský (kořen), Rdesno pepřík (listy a semena – max. 50 g.), Rozchodník nachový (listy), Vochlice hřebenitá (listy), Popenec obecný (celý bez kořenu), Rozrazil potoční či vodní (stonky a listy), Kopr obecný.

Jedlé květy či květní lůžko

- Květní lůžko se vaří zejména u různých druhů artyčoků - u nás rostou: Ostropes trubil, Bodlák nicí, Pcháč bělohavý, bahenní, bezlodyžný a zelinný.

- Jedlá poupata se naloží do slané vody, octa a oleje na *tzv.kapary*. Ty se poté přidávají jako pikantní příloha do různých jídel. Blatouch bahenní, Orsej jarní, Janovec, Sedmikráska chudobka .

Koření (pouze malé množství !)

- Kuklík městský (místo skořice či hřebíčku), Řeřišnice luční, Rdesno pepřík, Potočnice, Kokoška pastuší tobolka a Vesnovka obecná (místo pepře), Dobromysl obecná a Mateřídouška obecná (místo majoránky), Kozalec kořený (neboli estragon), Kmín divoký (plně nahradí pěstovaný), Kopr obecný (nadzemní část), Fenykl (plody), Máta peprná a Šalvěj lékařská (k masu či rybám).

Tím jsem vyčerpal své znalosti jedlých nepěstovaných rostlin. Přesto bych ještě rád sdělil několik poznatků: pokud nejste na bylinky v kuchyni zvyklí, tak používejte zpočátku vše ve velmi malém množství. Většina rostlinek je jedlá pouze po důkladném povaření do měkka. Samotné rostlinky v žádném případě nemohou sloužit k sestavení plnohodnotného jídelníčku, ale v kombinaci s běžnou stravou jsou zajímavým zpestřením.

Neuvádím zde žádné recepty, buďte sami vynalézaví, jistě přijdete na stovky uplatnění jedlých bylinek. Mnohé z nich se již dnes začínají prodávat i v našich supermarketech, takže možná za pár let už ono slovo *nepěstované* nebude platit ani zde.

Pro jistotu ještě upozorňuji, abyste si před použitím rostliny opět uvědomili, která část rostliny má jaké použití, neboť pokud byste si například udělali salát z šalvěže a rdesna pepříku, nemuselo by to být pro váš žaludek to nejlepší, protože obě rostliny se požívají pouze jako koření v nepatrném množství.

Použitě prameny:

- John Wiseman – SAS: Příručka jak přežít
- Červinkovi – Cestou pravěku
- E.T. Seton – Duch lesů
- Bobulovité, užitkové a léčivé rostliny

TUWANAKHA

Petrovy kameny – pověsti z okolí

Na útesu proti Pradědu, zvaném Vysoká hole, se tyčí Petrovy kameny. Je to zvláštní skála tabulovitého tvaru, a snad právě proto, že tak nápadně ční na holém hřebeni a je už z dálky viditelná, koluje o ní nejedna pověst.

Jedna z nich vypráví o Petrovi, kováři, který žil se svou ženou v malé chaloupce pod horami a byli šťastni. Ale jak to už bývá, neštěstí nechodí po horách, ale po lídech. Žena mu zemřela při porodu a zanechala po sobě malou holčičku. Petr se již neoženil a svou dcerku Lidušku vychovával sám. Učil ji ctít spravedlnost, bránit dobro a odporovat zlu. Liduška rostla do krásy, svého otce milovala a na slovo poslouchala. Ve svých patnácti letech uměla všechny domácí práce. Když k nim někdo zavítal, nepoznal by, že dům je bez hospodyně. Všude bylo čistě umeteno, v oknech visely bílounké záclonky, před domem vonělo plno květin. Lidka si od rána do večera prozpěvovala, pro každého měla úsměv a vlídné slovo, a tak není divu, že neměla o nápadníky nouzi. Tenkrát byli ještě lidé na úpatí Jeseníků svobodní a šťastní.

Až jednou přišel krutý pán ze Sovince, z lidí udělal poddané a dozorcem nad krajem stanovil svého sluhu Bélu. Béla byl potměšilý a zlý. Oč byl menší vzrůstem, o to byl krutější. Nikdo ho neměl rád, všichni se ho báli a nikdo se mu neodvážil postavit na odpor. Béla projížděl krajem a jen vybíral.

Tu se mu zalíbila bílá husička, jinde ovečka, támhle třeba hříbě. Béla poručil a chalupníci či sedláci mu museli požadované sami přinést.

Tak se také stalo, že jednou, když Béla projížděl panství, zahlédl překrásné děvče, jak na louce bělí prádlo. Byla od té práce ve tvářích celá ruměnná a zvesela si zpívala. Béla hned poručil zastavit

„Líbíš se mi, děvče. Jakkpak ti říkají?“ V Lidce se leknutím krve nedořezal. O Bélovi neslyšela nic dobrého. Otočila se jako na obrtlíku a uháněla domů. Béla hned zjistil, že je to dcera místního kováře. Poslal k Petrovi jednoho ze svých sluhů s rozkazem: „Přiveď mi zítra svou dceru, sic budeš litovat!“

Liduška vyslechla vzkaz ve vedlejší světnici. Utekla oknem do lesa, procházela se a hodně přemýšlela. Nechtěla otce zarmoutit a jít k Bélovi. Věděla ale také, že když neposlechne, bude Béla ještě krutější a otci se povede zle. Za takových myšlenek došla až k vysoké skále. „Tatínku, odpusť mi,“ zašeptala tiše a skočila dolů. Byla na místě mrtvá.

Petr hledal Lidku, aby jí vyřídil neradostný vzkaz. Když ji nikde v domě nenašel, pochopil, že dcera už přání Bély zná. Šel ji proto hledat do lesa. Chodil, volal, ale Liduška se neozývala. Potom ji našel. Ležela tichounce uprostřed zeleného kapradí, jakoby spala. Petr hořce zaplakal a přísahal strašlivou pomstu. Vydal se hned na cestu, našel Bélu a zabil ho. Věděl, že se nemůže vrátit domů, utekl proto do hor a schovával se ve skalách. Žil v jeskyni, živil se sběrem lesních plodů, občas něco ulovil. Neměl žádné zásoby a zima se blížila.

pohled na Petrovy kameny od Pradědu

Jednou ráno našel Petr u vchodu do jeskyně podivné dary. Velkou hroudu zlata (symbol bohatství), knihu (symbol moudrosti) a kladivo (symbol práce). Petr poznal Pradědovy dary. Vybral si kladivo. Jakmile ho potěžkal a usoudil, že je dobré, ostatní dary zmizely. Petr pomáhal potom objevovat železnou rudu a hloubil šachty. Lid měl Petra rád, proto ho schovával a

bránil před pány. Když statečný kovář zemřel, nazvali lidé skály, ve kterých se ukrýval, Petrovými kameny.

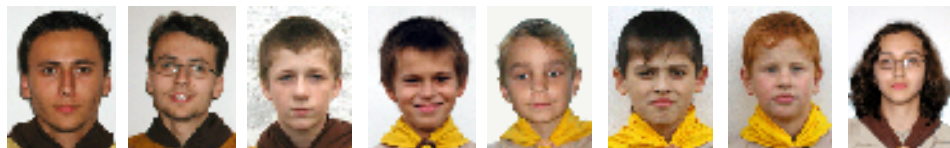
A proč vám to tady píšu?

Jesenicko je velice pěkná oblast. Pomínu-li fakt, že to jsou nejvyšší „hory“ Moravy, pořád to jsou pro nás ze Zábřeha velmi blízká místa, na které někteří dokonce koukají z okna (třeba já ☺). Navíc se probouzí jaro a i na těch nejvyšších vrcholcích (jakým Petrovy kameny jsou) taje konečně sníh a probouzí se příroda. Řekněte, není to pěkné místo k uspořádání (třeba) družinové výpravy?

TATEYOPAH

Slavná Orlí pera

Mičkinikwa	Sachem	222	14
Wyoming	Sachem	118	5
Skaniatario	Sachem	109	5
Tateyopah	Sachem	78	4
Mauglí	Sachem	75	4
Ohiyesa	Orlí Sagamor	47	3
Mlčím	Sagamor	62	2
Tarzan	Sagamor	52	2
Netopýr	Gaosed	43	
Dráček	Vanata	37	1
Stopař	Vanata	23	
Waope	Bojovník	32	
Lišák	Bojovník	19	
Šídlo	Bojovník	19	
Dušan	Bojovník	18	
Grizzly	Bojovník	8	
Šmodrch	Bojovník	6	
Helča	Bojovník	2	

OHIYESA

Javorová nažka – březen

Přezdívká	Družina	Rodovky	Kroj věci	Docházka	Akce	Dobrovolné aktivity	Body	Pořadí
Netopýr	Vlci	40	40	100% - 15	65	52	212	1
Grizzly	Káňata	40	40	100% - 15	65	51	211	2
Mustang	Vlci	40	25	100% - 15	57	20	157	3
Helča	Káňata	40	36	83%	40	35	151	4
Drak	Káňata	40	40	83%	25	45	150	5
Lišák	Káňata	20	20	67%	63	43	146	6
Dušan	Vlci	40	39	83%	40	14	133	7
Ká	Koníci	30	10	100% - 15	36	34	125	8
Býček	Koníci	30	13	100% - 15	34	31	123	9
Komanč	Káňata	40	19	83%	35	29	123	9
Honza	Káňata	40	20	83%	33	23	116	11
Rys	Koníci	30	5	75%	33	42	110	12
Blanka	Káňata	20	9	67%	54	23	106	13
Micky	Káňata	40	36	67%	0	26	102	14
Jerry	Vlci	30	15	67%	35	20	100	15
Simír	Vlci	30	15	67%	35	20	100	15
Šídlo	Káňata	30	28	67%	25	15	98	17
Rajče	Koníci	30	10	100% - 15	35	0	90	18
David	Vlci	40	29	67%	0	3	72	19
Top	Koníci	20	5	75%	36	6	67	20
Šmodrch	Vlci	30	19	50%	0	15	64	21
Orel	Koníci	30	21	75%	0	3	54	22
Fretka	Koníci	30	9	75%	0	0	39	23
Kutil	Koníci	10	6	25%	0	10	26	24

Javorový list:

<i>1. Káňata</i>	<i>134b.</i>
<i>2. Vlci</i>	<i>120b.</i>
<i>3. Koníci</i>	<i>80b.</i>

Mauglí

Stránka zábavy...

Na začátek pár hádanek:

- Když to vyhodíš, je to žlutý, když to spadne, tak to zamňouká. Co je to? Může to být skoro cokoli, ale musí to spadnout na kočku.
- Víte co vám udělá žirafa když ji plivnete do obličeje??
Podkopne vám žebřík!
- Víte co je výherní listina?
Seznam losů, které si koupil někdo jiný.
- Co je důležitější - koleno nebo krk?
Koleno! V krku je pouze ohryzek, kdežto v koleni celé jablko!

Jdou takhle prase a pes a to prase říká: "Psí počasí!" a pes na to: "A jak svinsky leje!"

Na letišti hlásí: "Cestující, kteří se měli dostavit k odbavení na pravidelné lince Praha-Moskva, už nemusí chodit, ale mohou se dostavit k pobavení na ranvej č.3, kde přistává jejich tučko a nejde mu vytáhnout podvozek!"

Z pilotní kabiny se ozývá: "Je na palubě lékař?" - "Ano, tady mezi cestujícími, co potřebujete?" - "Oční choroba na pět písmen, poslední je L"

Průvodčí ve vlaku: "Pane, vy máte lístek do Prahy a my jedeme do Brna!" - "A ví vůbec strojuvůdce, že jede špatným směrem?"

Šachový velmistr z dlouhé chvíle vyzve k partičce staršího muže ze sousedního kupé... a ten partii neprohráje. Poražený velmistr praví: "Mohli jste mně dát mat již dřív, kdybyste táhl věží!" - "Ano? Věží se může taky táhnout?" diví se spolucestující.

Když jsem byl mladší, nenáviděl jsem účastnit se svateb. Tetičky a známé babičky chodily ke mně, štípaly mě do tváře, smály se a říkaly: "Ty budeš další." Přestaly s tím, když jsem jim na pohřbech začal dělat to samé.

"Jean, pamatujete, jak jsme byli před třiceti lety v Africe?" - "Lituji sire, ale to byl ještě můj předchůdce." - "Ale ne, Jean, byl jste to určitě vy. Vzpomeňte si přeci, jak vás tam pak sežral ten lev!"

Potkají se dva nezaměstnaní. "Já jsem tak líný, že bych chtěl být hadem." "Proč hadem?" "No lehneš si a jdeš." "V tom případě bych já chtěl být hadicí," říká druhý. "Lehneš a tahají tě."

TATEYOPAH

Obsah tohoto čísla

Slovo šéfredaktora (TATEYOPAH)	2
Slovo Degandawidy (Stopař)	3
Pár postřehů (Stopař)	4
Bitva na Brníčku (OHIYESA)	5
Den otevřených dveří (MIČKINIKWA)	6
Krev, pot a slzy 7.-9.4. 2006 (DRak, Netopýr)	7
Cesta do Údolí Duchů (Stopař)	8
Zábřezský uzlík (OHIYESA)	9
Fotostrana k Zábřezskému uzlíku (OHIYESA)	10
Akce Pangea – Praha (TATEYOPAH)	11
Káňata (DRak)	14
Koníci (OHIYESA)	15
Stránka Viků (Netopýr)	16
Rychlé šípy a nebezpečný proud (OHIYESA)	17
Bodové menu v květnu (Stopař)	18
Úvodní stať ke Stoupání na Hru (TUWANAKHA)	20
O-2: Léčivé rostliny (TUWANAKHA)	21
Petrovy kameny – pověsti z okolí (TAEYOPAH)	23
Slavná Orlí pera (OHIYESA)	25
Javorová nažka – březen (Mauglí)	26
Stránka zábavy... (TATEYOPAH)	27
Obsah tohoto čísla	28

Příští redakční rada:	Na kmenové radě
Uzávěrka příštího čísla:	V pátek 2. června 2006
Příští číslo vyjde:	V týdnu od 5. června 2006

Březová kůra – časopis skautsko–woodcrafterského oddílu TROJKA SHAWNEE
Zábřeh

číslo 182, náklad 40 výtisků, vyšlo v dubnu 2006

Šéfredaktor: Michal Kraus – TATEYOPAH, Postřelmůvek

kontakty: tel. 732 253 826, e-mail michkraus@seznam.cz, ICQ 314 591 472

www.skaut.cz/shawnee

Vydáno pro vnitřní potřeby, neprošlo jazykovou úpravou!